

РІШЕННЯ
РАЗОВОЇ СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ ВЧЕНОЇ РАДИ
ПРО ПРИСУДЖЕННЯ СТУПЕНЯ ДОКТОРА ФІЛОСОФІЇ

Здобувач ступеня доктора філософії **ЛОГВИНЕНКО Денис Володимирович**, 1987 року народження, громадянин України,

освіта вища: закінчив у 2009 році Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця, за спеціальністю «Оподаткування»,

аспірант Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця, м. Харків,

виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Менеджмент» за спеціальністю 073 «Менеджмент».

Разова спеціалізована вчена рада ДФ 64.055.088, утворена наказом Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця від «25» червня 2026 року № 230, у складі:

Голови разової спеціалізованої вченої ради –

Андрія ПИЛИПЕНКА, доктора економічних наук, професора, завідувача кафедри обліку і бізнес-консалтингу, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця.

Рецензентів –

Вікторії ЛУГОВОЇ, кандидата економічних наук, доцента, доцента кафедри соціальної економіки, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця;

Олени РЕВЕНКО, кандидата економічних наук, доцента, доцента кафедри економіки підприємства та організації бізнесу, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця.

Офіційних опонентів –

Тетяни ПОЛОЗОВОЇ, доктора економічних наук, професора, завідувачки кафедри економічної кібернетики та управління економічною безпекою, Харківський національний університет радіоелектроніки;

Наталії ЗГАДОВОЇ, кандидата економічних наук, доцента, доцента кафедри економічної безпеки, права та соціальних процесів, Одеський національний технологічний університет,

на засіданні «27» серпня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 07 «Управління та адміністрування» Денису ЛОГВИНЕНКУ на підставі публічного захисту дисертації «Формування механізму управління корпоративною безпекою» за спеціальністю 073 «Менеджмент».

Дисертацію виконано у Харківському національному економічному університету імені Семена Кузнеця, Міністерство освіти і науки України, м. Харків.

Науковий керівник – Ірина ОТЕНКО, доктор економічних наук, професор, завідувачка кафедри міжнародних економічних відносин та безпеки бізнесу, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, в якому містяться нові науково обґрунтовані результати проведених здобувачем досліджень, присвячених узагальненню та розвитку теоретичних положень, розробленню методичних підходів, а також практичних рекомендацій щодо формування механізму управління корпоративною безпекою. У роботі удосконалено: методичний підхід до формування механізму управління корпоративною безпекою за рахунок розроблених теоретичних положень, які виділяють поточну та стратегічну складові в його цілеспрямованості та методичному забезпеченні; стратегічний інструментарій формування механізму управління корпоративною безпекою підприємства, який, на відміну від існуючих, складають інформаційно-аналітичні методи, техніки, процедури та організаційні форми, способи, заходи; методичне забезпечення аналізу корпоративної безпеки розвитку підприємств. Отримали подальшого розвитку: понятійний апарат формування механізму управління корпоративною безпекою підприємства через уточнення сутності взаємозв'язку понять «корпоративний розвиток», «корпоративний інтерес», «культура інновації», «соціально-відповідальна інновація»; методичний підхід до оцінювання рівня корпоративної безпеки, що сформований за ідеєю забезпечення корпоративної стійкості.

Здобувач має 11 наукових публікацій за темою дисертації, з них 5 наукових публікацій відповідають вимогам пунктів 8, 9 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої

ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (із змінами):

1. Логвиненко Д. В., Подорожна М. Р. Стратегічний інструментарій формування та позиціонування бренду на міжнародних ринках. *Бізнес-Інформ.* 2023. №7. С. 225–231.

DOI: <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2023-7-225-231>

URL: https://www.business-inform.net/export_pdf/business-inform-2023-7_0-pages-225_231.pdf

2. Мішин О. Ю., Чечетова-Терашвілі Т. М., Мішина С. В., Логвиненко Д. В. Забезпечення соціальної безпеки в системі управління корпоративною безпекою в умовах воєнного часу. *Проблеми економіки.* 2025. № 3. С. 344–356.

DOI: <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2025-3-344-356>

URL: https://www.problecon.com/export_pdf/problems-of-economy-2025-3_0-pages-344_356.pdf

3. Отенко І. П., Мішин О. Ю., Макаренко М. М., Логвиненко Д. В. Концептуальні основи формування корпоративної безпеки як елемента стратегічного управління безпеко-орієнтованим розвитком підприємства. *Науковий вісник Міжнародної асоціації вчених. Серія: Економіка, менеджмент, безпека, технології.* 2025. Том 4, №4.

DOI: <https://doi.org/10.56197/2786-5827/2025-4-4-5>

URL: <https://man.org.ua/nv/index.php/about/article/view/288/420>

4. Отенко І. П., Логвиненко Д. В. Методичний підхід до формування механізму управління корпоративною безпекою *Бізнес-Інформ.* 2025. №12. С. 537–544.

DOI: <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2025-12-537-544>

URL: https://www.business-inform.net/export_pdf/business-inform-2025-12_0-pages-537_544.pdf

5. Логвіненко Д. В., Віжунов А. О. Формування корпоративної стратегії розвитку безпеко-орієнтованого підприємства. *Економіка та суспільство.* 2026. № 83.

DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2026-83-45>

URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/7447>

У дискусії взяли участь (голова, рецензенти, офіційні опоненти, інші присутні) та висловили зауваження:

Офіційний опонент Тетяна Василівна ПОЛОЗОВА, доктор економічних наук, професор, завідувачка кафедри економічної кібернетики та управління економічною безпекою Харківського національного університету радіоелектроніки, надала позитивний відгук із зауваженнями:

1. У роботі автор систематизує корпоративні інтереси та достатньо ґрунтовно розглядує їх види відповідно правового, економічного, соціального, екологічного аспектів (с. 34, так як «наявність узгодженості, непорозуміння та ігнорування інтересів є причиною не вирішення суперечностей, виникнення конфлікту» (с. 38). Однак в дослідженні найбільшу увагу концентрує на економічній, стратегічній, правовій складових корпоративної безпеки. Доцільно було б більш детально проаналізувати екологічні інтереси досліджуваних компаній, оцінити їх вплив на рівень корпоративної безпеки, а також рівень зацікавленості бізнесу у виконанні природоохоронної діяльності та відповідальності за порушення природоохоронного законодавства.

2. У роботі автор зазначає, що «механізм управління корпоративною безпекою представляється системою управлінських дій щодо запобігання та зменшення ступеня впливу загроз стійкому функціонуванню та розвитку підприємства. Дія такого механізму направлена на формування стану захищеності корпоративних ресурсів (капіталу, персоналу, інформації, технології) та підприємницьких можливостей, при якому гарантується ефективне їх використання відповідно корпоративним інтересам та цілям стратегічного розвитку підприємства» (підрозділ 1.1, с. 44). Таке «широке» визначення, що включає цілі поточного та стратегічного управління не дозволяє зосередити увагу автора та фокус дослідження на більш конкретному визначенні механізму корпоративної безпеки, а тому й кількісного оцінювання його дієвості.

3. У дисертації багато уваги приділено аналізу інституційних умов забезпечення корпоративної безпеки розвитку промислових підприємств (підрозділи 2.1, 2.2). Тим часом, у повній мірі не розкрито дію стандартів якості корпоративного управління, не представлено передові практики світового досвіду їх застосування.

4. У розробленому автором методичному підході до оцінювання рівня корпоративної безпеки сформований комплекс показників корпоративної стійкості відповідає критеріям: ефективності бізнес-процесів; економічної

безпеки та фінансово-економічної стійкості; соціальної та екологічної відповідальності; дієвості наглядової ради та безконфліктності прийняття стратегічних рішень (табл. 3.11, с. 191-194). При цьому показники інформаційної прозорості, що відповідають критерію дієвості наглядової ради та безконфліктності прийняття стратегічних рішень, розглядаються з позицій дотримання принципу транспарентності й не повністю розкривають характеристики конфіденційності та захисту інформації.

5. Автором запропоновано стратегічний інструментарій механізму управління корпоративною безпекою, що представлено стратегічними орієнтирами, відповідним комплексом стратегічних заходів та характеристиками процесу формування механізму (табл. 3.10 с. 186-187). Вибір стратегічного інструментарію для механізму здійснюється відповідно площині стратегічних орієнтирів-напрямів безпеко-орієнтованого розвитку. При цьому слід зауважити, що значно посилило б практичну значущість заявленого підходу розроблене автором методичне забезпечення вибору стратегічних заходів, їх ґрунтовне пояснення та моделювання прогностичних сценаріїв реалізації корпоративних стратегій безпекоорієнтованого розвитку.

Офіційний опонент Наталія Сергіївна ЗГАДОВА, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри економічної безпеки, права та соціальних процесів Одеського національного технологічного університету, надала позитивний відгук із зауваженнями:

1. Автор наголошує, що важливим завданням механізму управління корпоративною безпекою виступає гармонізація та узгодження інтересів учасників корпоративних відносин в контексті соціальної відповідальності. Однак в роботі недостатньо приділено уваги аспекту захищеності інтересів, наприклад, питанням ментального здоров'я працівників або їх залученості до соціальних ініціатив компанії, «корпоративного волонтерства». Під час війни ці питання корпоративної соціальної відповідальності є найбільш актуальними (підрозділ 1.1, стор.32-33, 38).

2. В підрозділі 2.1 автором досліджуються інституціональні умови корпоративної безпеки вітчизняних підприємств й серед важливих чинників наводяться зміни в нормативно-правовій базі України (табл. 2.2, стор. 91). Автором представлено законодавчу базу, яку складають Закони України, серед яких «Про захист економічної конкуренції», «Про індустріальні парки» й т.д. В дослідженні з таких позицій необхідно було проаналізувати тенденцію

розвитку науково-технологічних кластерів в Україні, а також впливу чинників конкурентного середовища на корпоративну безпеку бізнесу.

3. Автор достатньо уваги приділяє стратегічному підходу до формування механізму управління корпоративною безпекою й фокусується на прийнятті стратегічних рішень в системі корпоративного управління (стор.50-57). Проте, на наш погляд, в дисертаційній роботі необхідно було представити найбільш ризиковані стратегічні рішення, що пов'язані з реалізацією стратегії корпоративного розвитку з метою конкретизації необхідної послідовності дій задля полегшення їх подальшого використання у діяльності промислових підприємств.

4. Серед новітніх інструментів корпоративної безпеки існує значна кількість, які ще не повній мірі використовуються в діяльності вітчизняних компаній (стор.183-187). Комплаєнс є саме таким інструментом, який по всіх характеристикам відповідає призначенню корпоративної безпеки. Також процедура «due-diligence», що представляє собою інструмент для всебічного аналізу операційної діяльності, взаємин з контрагентами та державними органами, можливих несприятливих чинників діяльності компанії. Бажано було представити приклади світового досвіду впровадження новітніх методів та технік в практичну діяльність компаній, дослідити можливості їх використання на вітчизняних підприємствах.

5. Для проведення оцінювання показників корпоративної стійкості були залучені 8 осіб, що є представниками керівного складу досліджуваних компаній – вищої та середньої ланок управління (стор.195-196). За більшими оцінками побудовано профілі-опитувальники (табл. 3.11, стор.191-194). Необхідно було надати більш детальну інформацію щодо вибору експертів.

Рецензент Вікторія Миколаївна ЛУГОВА, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри соціальної економіки Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця, надала позитивний відгук із зауваженнями:

1. У дисертаційній роботі автор ґрунтовно використовує положення системного, ресурсного та стратегічного підходів до дослідження корпоративної безпеки підприємства. Зокрема, обґрунтовуються принципи функціонування системи управління безпеко-орієнтованим розвитком підприємства (стор. 44–45). Разом із тим, для підвищення наочності викладеного матеріалу та кращого сприйняття запропонованої концепції

доцільним було б представити графічну модель зазначеної системи із відображенням місця та взаємозв'язків механізму управління корпоративною безпекою в її структурі.

2. Заслуговує на увагу запропонований автором методичний підхід до оцінювання корпоративної стійкості підприємства (стор. 185–190). Разом із тим певну дискусію викликає інтерпретація окремих критеріїв оцінювання. Так, серед стратегічних орієнтирів корпоративного розвитку автор визначає фінансово-економічну стійкість, ефективність бізнес-процесів, соціальну та екологічну відповідальність і корпоративний розвиток (табл. 3.10). Водночас у подальшому критерій корпоративного розвитку конкретизується через «дієвість наглядової ради та безконфліктність прийняття стратегічних рішень» (табл. 3.11, стор. 194). На нашу думку, зазначене положення потребує більш розгорнутого теоретичного обґрунтування та пояснення взаємозв'язку між корпоративним розвитком як комплексною категорією та запропонованим критерієм його оцінювання.

3. У підрозділі 2.2 дисертаційної роботи автор здійснює аналіз сучасного стану корпоративної безпеки вітчизняних підприємств і зазначає, що в Україні функціонує понад п'ятдесят кластерних ініціатив, які охоплюють, зокрема, машинобудівний, ІТ-, меблевий, деревообробний та агропромисловий сектори (стор. 109). Разом із тим доцільним було б поглибити проведений аналіз шляхом більш детального порівняння особливостей функціонування науково-дослідних та інноваційних кластерів провідних світових корпорацій із відповідними українськими практиками. Крім того, доцільно було б навести більше прикладів успішного використання кластерної взаємодії українськими підприємствами як інструменту зміцнення корпоративної безпеки та підвищення конкурентоспроможності.

4. Безперечною перевагою дисертаційної роботи є розроблене автором методичне забезпечення аналізу умов і тенденцій розвитку підприємств корпоративного сектору України, у межах якого досліджено вплив інституційного середовища на формування умов корпоративної безпеки (табл. 2.1, стор. 88). Водночас дослідження могло б бути ще більш комплексним за умови аналізу сучасного ринку професійних послуг у сфері корпоративної безпеки. Зокрема, становить науковий інтерес оцінювання можливостей українських підприємств щодо залучення зовнішніх консультантів, експертів з корпоративної та економічної безпеки, ризик-менеджменту, фінансово-аналітичного супроводу кризових ситуацій, а також

визначення співвідношення між використанням власних служб безпеки та аутсорсингових моделей забезпечення корпоративної безпеки.

Рецензент Олена Вікторівна РЕВЕНКО, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри економіки підприємства та організації бізнесу Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця, надала позитивний відгук із зауваженнями:

1. Одним з пріоритетних завдань корпоративної безпеки автор вважає необхідність врахування інтересів стейкхолдерів в питаннях ціле визначення підприємства (підрозділ 1.1, стор.37). Тому цікаво було б отримати формалізовану оцінку таких інтересів та ступінь їх узгодженості з цілями підприємства.

2. Виділяючи системний підхід у визначенні механізму управління корпоративною безпекою, автор недостатньо уваги приділяє суб'єктному аспекту дії такого механізму, а саме фахівцям з управління корпоративною безпекою та особам, що приймають найважливіші стратегічні рішення щодо розвитку підприємства. Адже рівень їх професіоналізму та компетентності визначає ефективність та якість управління корпоративною безпекою, доцільність управлінських рішень.

3. Автор достатньо уваги приділяє принципам корпоративної та соціальної відповідальності. Відомо, що нова Європейська директива про Корпоративний сталий розвиток (CSRD - Corporate Sustainability Report Directive) визначає звітування про сталий розвиток обов'язковим елементом контролю над діяльністю великих компаній й тому країни-члени ЄС повинні перенести ці вимоги в національне законодавство. Як в Україні впроваджуються ці принципи й як це впливає на корпоративну безпеку великих компаній?

4. Одним із найважливіших принципів корпоративної безпеки автор визначає «принцип достатності фінансово-економічних ресурсів» (стор.35), тим більш, в теоретичних здобутках, що стосуються економічної безпеки, рівні розподілені відповідно стійкості процесу розвитку підприємства. Необхідно було надати більш ґрунтовне пояснення щодо ідентифікації рівнів достатності, яке було б доречним при описанні та аналізі моделей факторів економічної безпеки досліджуваних підприємств (стор.139-144), а також при оцінюванні рівня корпоративної стійкості за критерієм економічної безпеки та фінансово-економічної стійкості (табл.3.11, стор.192).

Голова спеціалізованої вченої ради Андрій Анатолійович ПИЛИПЕНКО, доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри обліку і бізнес-консалтингу Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця, надав позитивний відгук без зауважень.

Результати відкритого голосування:

«За» 5 членів ради,

«Проти» 0 членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада ДФ 64.055.088 присуджує Денису ЛОГВИНЕНКУ ступінь доктора філософії з галузі знань 07 «Управління та адміністрування» за спеціальністю 073 «Менеджмент».

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової спеціалізованої
вченої ради

(підпис)

Андрій ПИЛИПЕНКО

(власне ім'я та прізвище)

